

[Svend Auken]

lingen på den danske betalingsbalance nøjternt vurderet i øjeblikket er så katastrofal, at der i realiteten ikke er basis for noget videre rentefald herhjemme.

Hvad kan man gøre i forhold til betalingsbalancen? Ja, jeg kan godt forstå, at statsministeren spørger, for han og hans regering har i hvert fald ikke kunnet finde på noget, der virkede i forhold til betalingsbalancen. Besparelser – er det en god vej at fortsætte ad? Jeg tror, det er nødvendigt med en stram offentlig udgiftspolitik – det har socialdemokratiet også givet udtryk for – men vi tror ikke på, at den omlægning fra offentlig efterspørgsel til privat forbrugsefterspørgsel, som regeringen gør sig til talsmand for, er en politik, der har gavnlig effekt på betalingsbalancen.

Vedrørende konkurrenceevnen er sandheden jo den, at der skete en betydelig større forbedring af Danmarks konkurrenceevne i de seneste år, vi havde socialdemokratisk regering, end under den nuværende regering. Men derudover mener jeg da godt, at vi kan følge et positivt konkurrenceevnesynspunkt op ved, at vi fremmer en dansk eksportindsats. I stedet for f.eks. nu at klatte 2,7 mia kr. ud til arbejdsgivertilskud var det måske bedre, som vi har foreslået det, at man brugte en betydelig del af pengene til den tiltrængte teknologiske fornyelse af industrien og til en mere aktiv eksportindsats.

Dernæst: vurderingen af S-planen i forhold til regeringens plan. Der kan man roligt tale om selektive beregninger, som hr. Lykke-toft allerede tidligere har gjort opmærksom på. Hver gang regeringen er kommet med nogle forudsætninger, er de fuldstændig ukritisk blevet lagt til grund i beregningerne; hver gang vi er kommet med vore forudsætninger, har regeringen sagt: med de forudsætninger giver det alt for gunstige resultater, så dem laver vi om og indkoder vores egne negative forudsætninger.

Det er mest tydeligt i spørgsmålet om virkningerne af en arbejdstidsnedsættelse på det samlede investeringsomfang. Der har det været en udtrykkelig forudsætning for socialdemokratiet, at nedsat arbejdstid skal tilrettelægges på en sådan måde, at kapaciteten udnyttes bedre, og at der ikke bliver behov for erstatningsinvesteringer. Regeringen har sagt, at den ikke tror på det – det skal gøres så usmidigt som overhovedet muligt – og derfor

har den indkodet betydelige erstatningsinvesteringer og sagt: det fører til en belastning af betalingsbalancen, og det kan de arme mennesker ikke klare uden at opkræve nogle flere skatter og afgifter. Med den måde at besvare spørgsmål fra folketetinget på ophører i hvert fald oppositionens interesse i at få en nøgtern vurdering af alternative forslag fra regeringens side.

Endvidere forstod vi på statsministeren, at den sociale velfærd var vokset i den nuværende regerings tid: barselhvilen var blevet forlænget, fripladsgrænserne var blevet forhøjet, og så var der den sociale førtidspension, som jo i høj grad blev gennemført på initiativ og med støtte fra socialdemokratiet, men hvad mere kan regeringen nævne? Dyrtidsreguleringen af folkepensionen; ja, dér kom regeringen jo i mindretal i folketetinget, for regeringen havde stillet forslag om at ophæve dyrtidsreguleringen. Spørgsmålet om de ledige – regeringen startede sin gloriøse karriere med at stille et forslag om at sænke alle dagpenge- og efterlønssatser med 10 pct. Derefter samlede man et flertal om at fastfryse satserne med det resultat, at den måde, den sociale velfærd er steget for efterlønsmodtagere og dagpengemodtagere på, er, at deres levestandard er blevet forringet med 17 pct. indtil nu. Det er de mennesker, der kan læse om, at der måske snart kommer højere skatter og afgifter – og statsministeren var jo prisværdigt klar på ét punkt, nemlig at man ikke ville acceptere et betalingsbalanceunderskud i år ud over 15 mia kr. – for at neutralisere et merforbrug, skatter og afgifter, som de pågældende selv skal være med til at betale, uanset at deres forbrugsmuligheder er blevet reduceret med prisstigningerne i den periode, der er forløbet siden regeringsdannelsen.

Endelig er der spørgsmålet om overenskomstsituationen. Der er noget ejendommeligt i den radikale ordførers og statsministerens optagethed af decentrale forhandlinger. Vi er i socialdemokratiet optaget af, at de problemer, der vedrører det enkelte fag, også kan løses i fagvise forhandlinger. Men det virker ejendommeligt, at en regering med støtte af det radikale venstre, der har gennemført den mest centralistiske, mest diktatoriske løsning på arbejdsmarkedet nogen sinde, kan tale om, at man ønsker decentrale frie forhandlinger. Hvad skete der med de